

Sygn. akt IV KK 122/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz (przewodniczący)

SSN Barbara Skoczowska (sprawozdawca)

SSN Włodzimierz Wróbel

Protokolant Justyna Kryńska - Szufnara

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.
w dniu 24 czerwca 2020 r.

w sprawie **S. S. i K. B.** skazanych z art. 62 ust. 1 w zw. z art. 62 ust. 3 ustawy z
dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,
kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego, na korzyść skazanych,
od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Ł.,
z dnia 18 stycznia 2018 r., sygn. akt II K (...)

**uchyla zaskarżony wyrok nakazowy wobec S. S. i K. B. i w
tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w Ł. do
ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

S. S. został oskarżony o to, że:

„w dniu 2 listopada 2016 r. w W. woj. (...) posiadał środki odurzające w postaci suszu konopi, indyjskich innych niż włókniste w ilości 0,116 grama”,

tj. o popełnienie czynu z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 25 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

K. B. został oskarżony o to, że:

„w dniu 31 października 2016 r. w Ł. woj. (...) posiadał środki odurzające w postaci suszu konopi indyjskich innych niż włókniste w ilości 0,031 grama”,

tj. o popełnienie czynu z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 25 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd Rejonowy w Ł., wyrokiem nakazowym z dnia 18 stycznia 2018 r., sygn. akt II K (...), uznał oskarżonych za winnych popełnienia zarzucanych im przestępstw, z tym jednak ustaleniem, że stanowią one wypadek mniejszej wagi i czyny te zakwalifikował z art. 62 ust. 1 w zw. z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 25 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, a na podstawie art. 62 ust. 3 tej ustawy, wymierzył oskarżonym:

1. S. S. karę grzywny w wysokości 60 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł;
2. K. B. karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł.

Wyrokiem tym zaliczono oskarżonemu K. B. na poczet orzeczonej kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia w sprawie oraz rozstrzygnięto w przedmiocie kosztów postępowania.

Wyrok nakazowy Sądu Rejonowego uprawomocnił się, bez zaskarżenia, w stosunku do S. S. 8 lutego 2018 r., a w stosunku do K. B. 20 kwietnia 2018 r. wobec cofnięcia sprzeciwu przed rozpoczęciem przewodu sądowego. Wyrokiem tym objęci byli również oskarżeni M. S. i W. S., którzy nie wnieśli sprzeciwu od tego wyroku oraz A. M., który po ponownym rozpoznaniu sprawy, w wyniku wniesionego sprzeciwu, został uniewinniony od zarzutu posiadania środków odurzających w postaci suszu konopi indyjskich innych niż włókniste w ilości 0,028 grama.

Kasację od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 18 stycznia 2018 r., sygn. II K (...), wniósł Prokurator Generalny, który zaskarżając to orzeczenia w całości, na korzyść oskarżonych S. S. i K. B. , zarzucił:

„rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, a to art. 500 § 1 i 3 k.p.k., polegające na przyjęciu, iż wina i okoliczności zarzucanych oskarżonym przestępstw nie budzą wątpliwości, co w konsekwencji doprowadziło do wydania na posiedzeniu wyroku nakazowego skazującego S. S. i K. B. za przestępstwa z art. 62 ust. 1 w zw. z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 2019.852 j.t.), podczas gdy w świetle dowodów wskazanych w akcie oskarżenia, przy uwzględnieniu rodzaju i ilości środka odurzającego objętego zarzutami, występowały poważne wątpliwości odnośnie przyjęcia, że dysponowanie przez wyżej wymienionych oskarżonych śladową ilością substancji psychotropowej w postaci suszu konopi indyjskich innych niż włókniste wypełnia znamię posiadania niezbędne dla bytu czynu zabronionego z art. 63 ust 3 w zw. z ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, co winno skutkować skierowaniem sprawy do rozpoznania na rozprawie i wyjaśnieniem wszystkich okoliczności istotnych dla merytorycznego rozstrzygnięcia”.

Wskazując na powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Ł. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja Prokuratora Generalnego wniesiona na korzyść S. S. i K. B., jako zasadna w stopniu oczywistym podlegała uwzględnieniu na posiedzeniu, bez udziału stron, w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

W sprawie doszło bowiem do rażącego i mającego istotny wpływ na treść wydanego wyroku nakazowego naruszenia przepisów prawa karnego procesowego wskazanych w kasacji. Zgodnie z art. 500 § 1 i 3 k.p.k. sąd może wydać wyrok nakazowy, jeżeli na podstawie zebranych w sprawie dowodów okoliczności czynu i wina oskarżonego nie budzą wątpliwości. W przeciwnym wypadku koniecznym jest rozpoznanie sprawy na rozprawie głównej.

Sąd Rejonowy w Ł., orzekający w niniejszej sprawie nie powziął tego rodzaju wątpliwości, choć w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego powziąć je powinien. Zauważyć należy, że S. S. zarzucono posiadanie ziela konopi indyjskiej innej niż włókniste w ilości 0,116 grama, a K. B. 0,031 grama. Już więc treść zarzutów postawionych oskarżonym, budziła poważne wątpliwości co do tego, czy posiadanie takiej ilości, tego rodzaju środka odurzającego wypełnia znamię posiadania niezbędne dla bytu przestępstwa z art. 63 ust 3 w zw. z ust 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Okoliczność ta stała więc na przeszkodzie rozpoznaniu sprawy w trybie nakazowym. Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że narkotyk będący przedmiotem przestępstwa z art. 62 tej ustawy musi spełniać nie tylko kryterium przynależności grupowej do związków wymienionych w załącznikach do tego aktu prawnego, ale również kryterium ilościowe pozwalające na jednorazowe użycie w celu osiągnięcia choćby potencjalnego efektu odurzenia lub innego charakterystycznego dla działania substancji psychotropowej, ale innego skutku niż medyczny (zob. np. wyroki: 11 marca 2010 r., IV KK 432/09, LEX nr 583908; z dnia z dnia 20 kwietnia 2011 r., IV KK 26/11, LEX nr 794512; z dnia 18 maja 2017 r., IV KK 444/16, LEX nr 2306381).

Słusznie zauważa skarżący, że kryteria te nie były w ogóle weryfikowane w toku postępowania przygotowawczego, a także kwestia ta pozostała poza zakresem rozważań Sądu, pomimo że miała istotne znaczenie

dla rozstrzygnięcia sprawy, czego chociażby dowodem jest rozstrzygnięcie dotyczące oskarżonego A. M. , który wobec treści opinii biegłego, został uniewinniony od zarzucanego mu czynu posiadania środka odurzającego. Zauważyć jednak należy, że na obecnym etapie postępowania nie było możliwe wykorzystanie treści tej opinii w niniejszej sprawie, gdyż wiązałoby się z koniecznością czynienia ustaleń faktycznych z uwagi na to, że skazanym w tej sprawie zarzucanego całkowicie odrębne czyny, a nie działanie wspólnie i w porozumieniu z tym oskarżonym. Zaszła więc konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku nakazowego wobec S. S. i K. B. i w tym zakresie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Ł..

Mając na uwadze powyższe orzeczono, jak w sentencji orzeczenia.